

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Пж 3214/24
05.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Ђорђа Јовановића, председника већа, судије Марије Меденице и судије Тијане Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ad -, ул., МБ, против туженог АА,, ул. број, ЈМБГ, чији је пуномоћник Душица Јеж Бојовић, адвокат из, ради дуга, вредност спора 5.690.305,32 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Панчеву 4 П 315/21 од 09.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.12.2024. године донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Панчеву 4 П 315/21 од 09.04.2024. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Панчеву 4 П 315/21 од 09.04.2024. године остављено је на снази решење о извршењу истог суда Иив 457/21 од 05.11.2021. године у делу којим је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 48.386,95 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са законском затезном каматом обрачунатом на износ од 46.132,42 евра почев од 03.11.2021 године до исплате и трошкове извршног поступка у износу од 25.748,00 динара. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да плати тужиоцу трошак парничног поступка у износу од 131.503,00 динара.

Против наведене пресуде благовремену и дозвољену жалбу изјавио је тужени из свих законом предвиђених разлога и предложио је да другостепени суд усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду у целини, односно да укине првостепену пресуду и списе врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу, тужилац је оспорио основаност жалбених разлога и истинитост жалбених навода и предложио је да се жалба одбије, а тужени обавезе да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка које је определио.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене апсолутно битне повреде парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се указује жалбом туженог, јер је изрека пресуде јасна, дати су разлози о битним чињеницама и исти нису у супротности са изведеним доказима.

Према чињеничном стању које је правилно и у потпуности утврђено од стране првостепеног суда, тужилац је са привредним друштвом доо, у својству корисника кредита и овде туженим у својству солидарног дужника, дана 04.01.2018. године закључио уговор о кредиту. Тим уговором, кориснику кредита одобрена су средства у износу од 100.000,00 евра у динарској противвредности, по средњем курсу НБС на дан исплате са наменом финансирања / куповине трајног обртног капитала. Корисник кредита се обавезао да наведена средства врати тужиоцу закључно са 05.08.2021 године увећано за камату по уговореној стопи која представља збир шестомесечног еурибора и маргине банке од 3,60 % годишње. Тужени је преузео обавези да до дана пуштања кредита у течај достави тужиоцу две бланко сопствене менице, и обавезао се да као јемац платац на први позив банке у потпуности измири све доспеле и неизмирене обавезе неопозиво и безусловно, а овластио је тужиоца да менице (серијски број и) попуни на износ доспеле и неизмирене обавезе по основу уговора о кредиту, са клаузулом „без протеста“ и наплати их са свих рачуна солидарног дужника и друге имовине у његовом власништву. Уговором је уређено питање раскида уговора на начин да исти банка може једнострано раскинути, огласити га доспелим, и тражити наплату одобрених средстава и ако корисник кредита кредит не враћа у уговореном року.

Дана 14.06.2021. године, тужилац је упутио обавештење кориснику кредита и овде туженом о раскиду закљученог уговора због неиспуњења доспелих обавеза у износу од 46.251,01 евра на дан 11.06.2021. године и позвао на плаћање у року од 7 дана под претњом наплате дуга принудним путем. Тужени је обавештење тужиоца примио дана 24.06.2021. године.

По истеку рока за плаћање, тужилац је попунио менице дана 02.11.2021. године и то серијски број коју је издао тужени и на износ од 48.386,95 евра издату од стране корисника кредита.

Тужбом је тражио да се обавезе тужени, да као солидарни дужник по закљученом уговору плати тужиоцу износ од 48.386,95 евра у динарској противвредности са законском затезном каматом.

Тужени је током поступка оспорио тужбени захтев, па је вештачењем, спроведеним од стране судског вештака економско финансијске струке, утврђено да је у периоду од пуштања кредита у течај, до 02.11.2021. године, тужилац задужио корисника кредита износом од 85.933,94 евра, да је корисник кредита исплатио износ од 41.350,74 евра, да је на дан раскида уговора потраживање тужиоца износило 46.251,01 евра од чега по основу главнице 44.583,20 евра, по основу уговорене камате 1.549,22 евра и по основу законске затезне камате 118,59 евра, а у динарској противвредности укупно 5.437.749,75 динара. Такође, да је на дан 02.11.2021. године, са којим су попуњене менице, укупан дуг износио 48.386,95 евра, од чега главница

44.583,20 евра, уговорена камата 1.549,22 евра, законска затезна камата 2.254,53 евра, тј укупно 5.539.954,62 динара.

Дана 07.02.2024. године над корисником кредита покренут је поступак принудне ликвидације.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је применом чланова 1065, 1066, 997 и 1004 Закона о облигационим односима, када је донео побијану пресуду.

У конкретном случају тужилац је са привредним друштвом доо, закључио уговор о кредиту дана 04.01.2018. године. Обавеза корисника кредита, сходно члану 1065 Закона о облигационим односима, била је да банци плаћа уговорену камату и добијени износ врати у време и на начин како је то утврђено уговором. Корисник кредита није испунио своје уговорне обавезе, па је на дан када је уговор раскинут и обавезе оглашене доспелим, постојала његова доспела новчана обавеза у износу од 46.251,01 евра, а на дан 02.11.2021. године у износу од 48.386,95 евра. Корисник кредита није испунио дуговане обавезе према тужиоцу, нити је то учинио тужени који је уговор потписао као јемац платаца и истим гарантовао банци да ће измирити све доспеле, а неизмирене обавезе које клијент има према банци, у складу са одредбама уговора. Тужени, као јемац платаца, у складу са чл 1004 Закона о облигационим односима одговара банци за целу неизмирену обавезу. Тужилац с друге стране легитимисан је да испуњење захтева.

Обзиром на то другостепени суд имајући у виду утврђено чињенично стање, у целини прихвата материјално правни закључак првостепеног суда.

Жалбом се истиче да је првостепени суд свој закључак о основаности тужбеног захтева, извео супротно одредби члана 37 Закона о меници, обзиром да меница која је издата од стране туженог, а којом је инициран поступак у овој правној ствари, није поднета на исплату туженом као меничном дужнику у прописаном року. Ови жалбени наводи нису од утицаја на правилност првостепене пресуде. Наиме, тужени је дужник новчане обавезе према тужиоцу, на основу чињенице да је као јемац платаца по уговору о кредиту, потписао наведени уговор и истим се обавезао да на први позив банке у потпуности измири све доспеле и неизмирене обавезе корисника кредита, неопозиво и безусловно. Самим тим, обавеза туженог установљена је на основу његовог својства солидарног дужника /јемца платца за обавезе корисника кредита и заснована на одредби члана 997 и 1002 Закона о облигационим односима. Самим тим за заснивање његове обавезе није од утицаја Закон о меници, већ управо Закон о облигационим односима и одредбе тог закона на које се позвао првостепени суд.

Неосновани су наводи жалбе којима се оспорава налаз и мишљење вештака. Насупрот жалбеним наводима судски вештак је у основном и пет допуна налаза, изнео параметре са којим је исказао укупно задужење туженог на дан 02.11.2021 године, исказао на који начин, и за који период је вршио обрачун уговорене и законске затезне камате, изјаснио се да током трајања пословног односа тужилац није вршио промене каматне стопе. Такође судски вештак се усмено изјаснио на примедбе које је износио тужени. Тужени с друге стране није приложио нити једну исправу, у виду каматног обрачуна или стручно мишљење којим би довео у сумњу налаз и мишљење судског вештака из садржине ког је првостепени суд утврдио висину дуга по уговору о кредиту.

Одлука о трошковима донета је правилном применом чл 154, 155 и 163 Закона о парничном поступку, па су тужиоцу као страни која је успела у спору досуђени трошкови које је опредељено тражио, а који су одмерени према важећој Ат и Тт.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде применом чл 390 Закона о парничном поступку.

У изреци под II одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер исти нису били нужни за доношење одлуке.

ММ/СС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Ђорђе Јовановић с. р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице
Срђан Никић